

Arrest

nr. 167 660 van 15 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 4 mei 2016 houdende een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016 om 11u.

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 19 november 2015 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat de verzoekende partij op 23 september 2015 in Spanje werd geregistreerd wegens illegale binnenkomst.

Op 8 januari 2016 werd de verzoekende partij gehoord in het kader van de Dublin-procedure. De verzoekende partij verklaarde via Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België te zijn gereisd. Zij verklaarde uitdrukkelijk geen vingerafdrukken te hebben gegeven in Spanje.

Op 14 januari 2016 werd een overnameverzoek gericht aan de Spaanse autoriteiten, die op 26 februari 2016 met toepassing van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013 instemden met het verzoek tot overname.

Op 4 mei 2016 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Een repatriëring is nakend. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van de artikelen 7, 16 en 17 van de Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III verordening), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het non-refoulementbeginsel.

De verzoekende partij stipt aan dat het om een tacit-agreement gaat zodat zij geen enkele garantie heeft dat zij bij haar aankomst een asielaanvraag zal kunnen indienen. Verder stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij voorbijgaat aan haar verklaringen dat zij via Hongarije en Duitsland reisde en dat haar vingerafdrukken in Duitsland werden geregistreerd. Ze stelt dat ze vier dagen in Duitsland in een opvangcentrum heeft verbleven. Ze benadrukt dat ze geen asielaanvraag in Spanje heeft ingediend. Ze verwijst naar een zaak van de Franse administratieve rechter van Nantes die op 18 februari 2016 in een gelijkaardige zaak de overdracht naar Spanje schorste. Voorts stelt ze dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van de soevereiniteitsclausule conform de artikelen 16 en 17 van de Dublin III verordening. De verzoekende partij vervolgt dat ze geen vertrouwen heeft in Spanje. Ze verwijst naar een interventie van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa als derde partij bij het EHRM in de klacht N.T. en N.D. tegen Spanje. Ze stipt aan dat het Hof in de voormelde zaak inmiddels een beslissing heeft genomen en hierbij dient Spanje informatie te verschaffen aan het Hof. Daarnaast verwijst ze ook naar de zaak Doumbe Nnabuchi t Spanje waar het Hof eveneens een verzoek doet tot meer informatie. Ze is van oordeel dat de verwerende partij zich ten onrechte beroept op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De verzoekende partij stelt dat het niet uitgesloten is dat haar asielaanvraag in een versnelde procedure terechtkomt. Ze meent dat de versnelde procedures precair van aard zijn en dat de nodige waarborgen geenszins kunnen vergeleken worden met de reguliere procedure. Ze verwijst hierbij naar rapporten, waaronder het AIDA-rapport.

Waar de verzoekende partij in eerste instantie lijkt te betwisten dat haar vingerafdrukken werden geregistreerd in Spanje wegens illegale binnenkomst en eter terechtzitting stelt dat er sprake moet zijn van een persoonsverwisseling, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk een hit Eurodac blijkt voor de verzoekende partij. Deze hit Eurodac van 19 november 2015 vermeldt wel degelijk de naam van de verzoekende partij, de geboortedatum en nationaliteit als geslacht, zodat er geen twijfel kan zijn dat deze betrekking heeft op de verzoekende partij. Uit dit document blijkt wel degelijk dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Spanje werden geregistreerd, ook al verklaarde de verzoekende partij dat dit niet zo was. Ook al verklaarde de verzoekende partij dat haar vingerafdrukken in Duitsland geregistreerd werden, toont zij prima facie niet aan dat de verwerende partij de Dublin III verordening verkeerd zou hebben toegepast door aan Spanje een overnameverzoek voor de verzoekende partij te sturen. Bovendien brengt de verzoekende partij niet het minste begin van bewijs bij dat haar vingerafdrukken werden geregistreerd in Duitsland, noch van haar bewering dat ze in Duitsland in een opvangcentrum verbleef. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de stukken van het administratief dossier, nu er geen resultaat voorligt van een vergelijking van

vingerafdrukken waaruit een registratie van de vingerafdrukken in Duitsland zou blijken, terwijl er wel degelijk een resultaat voorligt voor Spanje. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk België te zijn binnengekomen via de Balkanroute. Ze kan dan ook niet worden gevolgd waar ze stelt dat er eerder rekening had moeten worden gehouden met haar verklaringen, dan met het Eurodac-resultaat.

Artikel 13 (1) van de Dublin III overeenkomst luidt:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

Anders dan wat de verzoekende partij voorhoudt hebben de Spaanse instanties op 25 februari 2016 expliciet ingestemd met het overnameverzoek.

Waar de verzoekende partij beweert dat er geen rekening werd gehouden met haar verklaringen afgelegd tijdens het Dublinverhoor kan zij niet gevolgd worden, immers motiveert de bestreden beslissing:

“betreffende de bewering van de betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Spanje niet geregistreerd werden, wensen we te benadrukken dat het onderzoek van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 2 opleverde, wat onweerlegbaar aantoonde dat hij Spanje op illegale wijze is binnengekomen. Wij wijzen er eveneens op dat met Spanje een akkoord werd bereikt met betrekking tot de overname van de betrokkene, dit onder artikel 13(1), wat opnieuw bevestigt dat de betrokkene op illegale wijze Spanje is binnengekomen. Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of louter wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

Waar de verzoekende partij verwijst naar een schorsingsarrest van de Franse rechter te Nantes, is de Raad van oordeel dat deze verwijzing niet dienstig is. In dit arrest wordt de bestreden beslissing geschorst omwille van een foutieve motivering. Immers werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij een asielaanvraag had ingediend in Spanje, hetgeen volgens de stukken van het administratief dossier niet correct bleek, daar enkel de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd in Spanje. In casu wordt nergens gesteld dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag zou hebben ingediend. De huidige zaak is geenszins vergelijkbaar met de zaak waarnaar de verzoekende partij verwijst.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie niet aannemelijk dat er geen grondig onderzoek zou hebben plaats gevonden, noch dat de verwerende partij toepassing had moeten maken van de soevereiniteitsclausule conform de artikelen 16 en 17 van de Dublin III Verordening. Dit betoog laat evenmin toe prima facie te besluiten tot een schending van het non-refoulementbeginsel of van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Voorts stipt de verzoekende partij aan geen vertrouwen te hebben in Spanje en hierbij verwijst ze naar de zaak N.T. en N.D. tegen Spanje en naar de zaak Doumbe Nnabuchi t. Spanje bij het EHRM. Ze is van oordeel dat de verwerende partij zich geenszins kan beroepen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De Raad is van oordeel dat de verwijzing naar deze zaken niet dienstig is. De eerste zaak heeft betrekking op vluchtelingen die de Spaanse grens via Marokko op illegale wijze hebben overgestoken en die vervolgens door Spanje werden teruggedreven naar Marokko zonder zelfs de kans te krijgen om een asielaanvraag in te dienen. Dit zijn de zogenaamde push back operaties of collectieve uitzettingen. De verzoekende partij maakt op geen enkel punt aannemelijk dat zij zich in dergelijke situatie zou bevinden. Hierbij dient nog aangestipt dat het EHRM in deze zaak geen schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangenomen. Ook de tweede zaak waarnaar de verzoekende partij betreft heeft betrekking op een zaak van collectieve uitzetting na een illegale grensoverschrijding. In casu zal de

verzoekende partij worden overgedragen aan Spanje in het kader van de Dublin III verordening en dit na een expliciete aanvaarding door Spanje. Dit is geenszins vergelijkbaar met de feitelijke situatie in de vermelde zaken. De verzoekende partij maakt met een verwijzing naar deze arresten prima facie niet aannemelijk dat zij geen asielaanvraag zal kunnen indienen na haar overdracht aan Spanje in het kader van de Dublin III verordening.

Verder verwijst de verzoekende partij naar het AIDA rapport. Zij stelt dat de Spaanse asielprocedure uit twee onderdelen bestaat: een ontvankelijkheidsfase en een procedure ten gronde. Uit het AIDA rapport zou blijken dat de ontvankelijkheidsfase in elke stand van de procedure wordt toegepast. Ze vervolgt dat het niet is uitgesloten dat zij in een versnelde procedure zal terechtkomen en dat haar asielaanvraag in detentie op de luchthaven zal worden behandeld. Tevens stelt ze dat niet alle interviews door de bevoegde asielinstanties worden afgenomen. Dit gebeurt soms ook door politiediensten. Daarnaast stelt ze dat het niet duidelijk is of er al een asielaanvraag werd ingediend. Dit is belangrijk omdat de Spaanse wetgeving een specifieke procedure voorziet voor opeenvolgende asielaanvragen. Zo wordt een tweede asielaanvraag niet in overweging genomen als er geen nieuwe elementen zijn.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op zeer algemene wijze verwijst naar het AIDA rapport en naar de bestaande procedures. Vooreerst dient vastgesteld te worden dat het AIDA rapport waarnaar de verzoekende partij verwijst geen specifieke vermeldingen maakt in verband met de procedure voor Dublin terugkeerders. Met een verwijzing naar de verschillende procedures in Spanje, zonder daarmee te kunnen aantonen dat deze specifiek op haar van toepassing zullen zijn, maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM aannemelijk. Bovendien wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “De Spaanse instanties stemden op 25.02.2016 met toepassing van artikel 13(1) van de Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. In verband hiermee verwijzen we naar het rapport “Dublin II Regulation National Report – European Network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain” waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in de hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand. Asielzoekers hebben toegang tot de gezondheidszorg (“tarjeta individual sanitaria”) en kunnen zes maanden na procedureverloop werken (p. 29, alinea1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang.” De verzoekende partij gaat in het geheel niet in op de motivering van de bestreden beslissing waaruit nochtans blijkt dat de verwerende partij zich wel gebaseerd heeft op specifieke informatie inzake Dublin terugkeerders. Er zijn geen aanwijzingen dat de voormelde informatie niet meer zou stroken met de realiteit, minstens brengt de verzoekende partij geen argumenten aan die de Raad hiertoe zouden kunnen overtuigen.

De verwijzing naar meervoudige asielaanvragen is niet dienstig daar nergens uit blijkt dat de verzoekende partij reeds een asielaanvraag zou hebben ingediend. Zelf heeft zij ook nooit verklaard al een asielaanvraag te hebben ingediend.

Ook dit betoog laat niet toe prima facie te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen wordt prima facie niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel voert de verzoekende partij opnieuw de schending aan van artikel 3 van het EVRM, op zichzelf of in samenhang met artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 16 en 17 van de Dublin III verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat er grote problemen zijn met de opvang van asielzoekers en met de toegang tot de medische zorg. Ze stelt dat uit het AIDA rapport blijkt dat de opvangproblematiek in Spanje zelf diende verholpen te worden door een uitzonderlijke tussenkomst van de wetgever. Ze stipt aan dat Spanje kampt met een tekort aan opvangvoorzieningen ingevolge de toestroom van vluchtelingen. Ze verwijst hierbij naar het arrest nr. 164.808 van de Raad. Niettegenstaande dat zij ongehuwd is en geen kinderen heeft, meent zij dat dit arrest op haar van toepassing is, evenals de zaak Tarakhel. Ze is van oordeel dat de verwerende partij garanties had moeten vragen aan Spanje voor toereikende zorg- en opvangvoorzieningen.

Verder stelt ze dat alhoewel Spanje wettelijk heeft voorzien dat asielzoekers toegang krijgen tot de medische zorg, het in de praktijk anders blijkt te zijn. Hiervoor verwijst ze naar het HUMA-network rapport, health for undocumented Migrants and Asylum seekers 2009. Ze stelt dat de situatie vergelijkbaar is met de situatie in Frankrijk en verwijst hierbij naar het arrest 159.901 van de raad ivm de situatie in Frankrijk.

Wat betreft de opvangproblematiek stelt de verzoekende partij zelf dat er een uitzonderlijke tussenkomst is geweest van de wetgever om hieraan te verhelpen. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat er op heden nog een groot tekort is aan opvangvoorzieningen. Wat betreft de verwijzing naar het arrest van de Raad merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtspraak geen precedentenwaarde hebben. Bovendien betrof het in dit arrest een familie met kinderen, hetgeen aantoonde dat er sprake was van een bijzonder kwetsbaar profiel, hetgeen niet het geval is van de verzoekende partij. In casu zijn er geen aanwijzingen van systeemfouten in de Spaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen. Ook al zijn er opmerkingen te maken over de opvangvoorzieningen en de asielprocedure, kan er niet gesteld worden aan de hand van de beschikbare informatie dat de situatie in Spanje, in die mate is dat er sprake is van omstandigheden in Spanje die een niveau van hardheid vertonen dat valt binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Spanje. De omstandigheden in de zaak Tarakhel zijn niet vergelijkbaar met de situatie van de verzoekende partij, te weten een Afghaanse familie met een voorziene Dublinoverdracht naar Italië. De verzoekende partij is een alleenstaande man van 20 jaar zonder noemenswaardige gezondheidsproblemen en toont niet aan waarom in zijn geval er noodzaak is aan het verkrijgen van individuele garanties of aan de behandeling van zijn asielaanvraag door de Belgische instanties ondanks de door de Spaanse autoriteiten aanvaarde verantwoordelijkheid voor de behandeling ervan.

De verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar rechtspraak i.v.m. de situatie van Frankrijk. De verzoekende partij verwijst naar een algemeen rapport van 2009 doch weerlegt hiermee de motivering van de bestreden beslissing niet, welke gebaseerd is op veel recentere rapporten. Hiervoor werd reeds verwezen naar de motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat Dublin terugkeerders wel toegang hebben tot de gezondheidszorg. Met de verwijzing naar een ouder rapport weerlegt de verzoekende partij deze motivering niet. Zij toont op geen enkele wijze aan dat de situatie vergelijkbaar is met de situatie in Frankrijk. Bovendien dient te worden aangestipt dat de verzoekende partij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Met haar betoog maakt ze prima facie geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk, noch van de overige door haar aangevoerde bepalingen.

Het tweede middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

J. CAMU